G

ipse intellectus verus. 2.a opa° est cōpositor et hic intellectus alīn verus alīn falsus. Ite idē i eodē primo
de aīa actones aīe intellective magis assimilant quieti q̄ motui et hoc est sicut dicit auerroys q̄ nos
melius concernimus opationes intellectuales i quiete q̄ i motu et pmutatione. De nobilitate intellectus. 115.

Aristoteles i 3.o celi et mundi dicit vnū est nobile p se nobile cui nobile principatione sint nobi
lia quecūq; sunt nobilia et dicit ibidē q̄ illud quod h̄ nobile facilē et pauciorib̄us opationib̄
acquirit t nobilius vni et idē dicit q̄ intellectus separatus i grie rerū est nobilior q̄ hoc nobile facilē
acquirit et velut sui opatione quod dico q̄ sua opatio est sua substa cū n. intellectus intelligit nō agit
aliud a se n° etiā se. Aristoteles i 2.o de aīa contingit separi intellectū a corpe sicut ppetuū a corruptibili
Alie vero pot̄ ut sensitiua et vegetiua sint inseparabiles h̄ subm. Quō aīa loc̄ i tertio de aīa. 116

Veritas vtiū intellectus sit simplex et cū nullo pmixtione hus corporis. et intelligere sit pati et pati
sit p cōmunione agentis cū patiente. videt q̄ nō possit intelligere. Respondet aristoteles dicens
intellectus h̄z ex cū intelligibili spē et si nō habeat cōe aliī ex ipsi intelligibilis fit cōmixtione ex eis
abstracte a mā sensibili p intellectuz nrm aliquo mō hnt intelligibile nāz et h̄z alīn intelligibilia sint i mā
sensibili nō tm intelligūt pro ut sūt i illa h̄ semp ipso magis separant a mā tanto verius cōsistit i intellectu
vm institū sit aīe virtutis intellective. Quomodo i thimeo platonis. cap. 117

appetit semp quod melius est et bonū et discursū vel q̄z nō nūq̄ ita deprauet iste principalis
aīe ipsensus ut eligat vitiosa pro optis. Ad quod respondet plato dicens q̄ huius erroris quatuor sunt cāe
p.a est ipsuetudo agrestis i elongantia. 2.a est ignorantia. 3.a t minui debita mens i pozitio fumoz. 4.a
est plā opionis anticipatio. 5.a est ipsuetudo pua q̄ vicior tyrannica quedā dna° est et id vi uel pro
lentis delinimentis potius q̄ voluntate fere dicunt. Quō superiori sit a imitatore plato. 118

verum calcidius cū aīa intellectualis diuinitus pceptis nāli appetitu semp appetit bonū quare aīa
errat i distinctione bōi et mali ut illi qui voluptate dicebant summū bonū esse. Ad quod res
pondet ipse dicens plures cā causas erroris huius. p.a est q̄ stoici duplicē puerilitatē vocant eo q̄ du
plicat nasciti. s. tē ex ipsi rebus q̄ ex deinceps fine. Ex ipsi rebus sic cū enim nasciti pueri mor
decidentibus a mēno gēnis prouenit ortus cū aliquo dolore et hoc q̄ ex calido et humido migrant ad cō
trariū. s. ad frigus et siccitatē acus circulusi q̄ quē dolorē pueros aperta est loco medicine artificiosa
obstetricū prouisio ut. s. aqua calida p fundant cū vasis natus adhibeat q̄ vicis et fluitido materni
vteri et gremij ep q̄ calefactione suaui teneri cōp delectat et quiescit ex qua generali illa et stulta
opīo pg̃a nascit. s. od suaue est delectabile et ex od dolorē assumit i malu et vitant p eadē q̄ h̄z
fina de indigentia et statura ex cū fuerit etatis altioris id estimata eadē etate i anticipata sma p
manent finalē opmantes omē blandū bonū h̄z utile et od laboriosū h̄z comoditate affert dicūt malū
et utile ipsequent diuicias ex p potentiss i est i eis instiū voluptatis genne diligunt et gloriā pro
honore ipsequent. 3.a et est nō le. nā iquit sicut h̄z laudis et honoris est appetitus. honor in virtutis
est testū in h̄z prudentes vsati i tristicia ex sapie sicut qn et eq̄ debeant ecclē virtus honore. vulgo
vero ipsentiuz p ignoriā rer diuicias pro honore gloriā existima q̄ p populārē colunt pro virtute
vero vtā ipsequūt voluptatibus delibutē et potestate faciendi que volunt regiaz ē eminēciā
credūt. 4.o nō sl quidē regule ōl est h̄z et q̄ rationū cōmoratur potentias id potestates regū ipsequi
debere suspicant talis ut opinor error ex rebus ut ē dictiz aios homi possidet. 5.o ex diuulga ex
fame succedit erori predicto quidem maior ex natū et nutricū vetus ipsentibus eis diuicias
honoraz gloriaz et alia falsa putata bona. 6.o nascit iste error ex delicto nature ex laude et
crimine pacto que rudibus ais magna ducūt ictina mentis ad voluptatē et adeptionē funeris
7.o ex prestigiōbus pictor vel fictor qui nō nūq̄ ab industria virtutū rapiūt aios ad voluptā
tez et suauitatē viciorz. Quinto ex cōmotione huioz corpis ex quibus max ortus accidit viciorz

quoz habitudinia propensiores sunt ad luxuriē et ad rē diligentia promores sunt ad iracundiā. 2.a et
est nō le. hiis dictis quāq; erroribus accidūt nobis vite et sortis discrimina egritudo. fluxū inopia q̄z
rerū nāiaz quibus. s. occupati vicios a studiis honestis et cōsentaneo vite infinite offo deducūt atq;
ab agnitione veī boni sepissime reuocant. De medio contēptū predictos errores. cap. 110.

Cum in eodē oī duos primos errores opus est tū educāc liberali preceptoribus q̄ ad honestatē
ducentibus q̄ eruditione a vulgo remotis cōtū vero duos sequētes errores videnda et spectā
da sūt lecta oia q̄ procedūt ad sapiēciā. cōtū quitū nātū est corpis exercicū ad labores quod tū aīe
vtribus sit proportiona. De fantasia. cap. 120.

Aristoteles i 3.o de aīa fantasia est motus i hiis q̄ possūt sentire nō tū est motus qui ē i sensu
fit actu. h̄z i e. stū est et illi sillis vti fantasia nūq̄ est sū sensu patente. Ite i eodē. fantasia
erit de sensu visus. idē i fine 2.i de aīa dicit q̄ fantasia est hoibus qui sūt rerū sensibiliū pmanent
apud aiaz i i absentia earz q̄ ymaginatio supplet quod deficit exipse intellectus qui intellectū hūs ipe
dnt ab egritudine uī sompno. De differentia sensus intellectū et fantasie. 121

Aristoteles i 3.o de aīa i hoc differt sensus ab ymaginatio et intellectia q̄ sensus cōprehendit
sua sensibilia tūc si sūt i actu pnta. Intellectū vero et ymaginatio sua intellia cōprehendūt p
sentia et absentia. Ite ssa dīt ab intellectu sicut dicit auerroys i hoc q̄ ssa ip dicit verū i rebus pticu
laribus. s. et ppia obā et sim i vtibus. i. et ex ssia ut magnitudo et motus. Intellectū vero cōm dicit
verū i vtibus et falsū i pnculoribus et fit hoc intelligit quod idē dicit i 2.o de aīa. s. quod oīgit i
telligē sīl sub auditu et singularia sensibilia et h nō q̄ hoc velet ordē ad intelligendū quod idē alibi
dicit. s. q̄ intellectus tūc verozz est. Ite dīt i hoc ssa et intellectus q̄ sensus sentit sensibile p mā i
tellectus vero intellit intelle. p forīm. vū aristoteles i li.o ij.o de celo et mundo dicit nullū ssle est sen
sibile nī p mā. squa cōmē ibidē. impossibile est aliquid ssle ē p forīm q̄ intelligibile intelligitur
p forīm sensile. p mā. Ite i hoc dīt fantasia ab intellectu q̄ i nobis est ymaginari cū volumus et seq
pp hoc ē esse uel nō ē. Ad intell dī autē nātē est ē ē uel nō ē q̄ intelli ssle dicimus verū vel fal
sū et hoc intelligere de re. speculatio uel cōsiliatio uel disiectio. Ite fantasia nō est opio q̄ opione
seq fides et ppsuasio h̄z nō sic sequūt fantasia q̄ cōtingit ymaginari ipossibilia. De memoria. 122.

Vlius i 3.o de rethorica ad theodectū dicit q̄ duplex est memoria. s. nālis que nrīs aīs insita
est et sū multa concitatione natū. Artificiosa est quā cōstimat inductio quedam et ra
tio pceptoz. Qz memoria virtus potius est de pticula sensitiua q̄ intellectiua. cap. 123.

Aristoteles i li.o de memoria et reminiscentia dicit q̄ memoria est passio sensitiue pti particule
et nō intellectiue. Quod ostendit sic cōmemorat memoria quod vidit aut didicit p̄
sensus cōmē manifestū est q̄ memoria est de virtutibus apprehendentibus res particulares i diuias
q̄z cōmemoro. dicī nō fit ni post sensiz et ymagina eius h̄z quod fuerit sensatiz et ymaginatū h̄z sola
particularia sentiū et ymaginā ḡ ꝛc. Ite i eodē. obā virtutis memorative sūt motus magnitudo tp
h̄z tp sūt sensibilia cōis ssa et fantasie et tp sūt sensibilia ḡ memoria passio est sensitiue. Eiusdē
ti nē sūt virtus apprehensiua et eiq obīm. Ad idez. Omes virtutes organice sensibiles sūt. memoria vēō
est virtus organica ḡ ꝛc. Qz sit virtus organica dicit aristoles i li.o de memoria et reminiscentia. Dicit
n. ibi sensitiua mēdratiua et ymaginatiua virtutes esse organicas situales que sūt suiz organoz pfecto
Cor. n. est istū sensitiue. vltiā pars cerebri organū memorative anteriōr pars cerebri istū est ymaginative
vū ḡ cōplexio anteriōris partis cerebri cū ledit status ledit ymaginatiua illiq hōis et remanet ag
tio et memoria h̄z suū modū. Et cū medū fuerit lesū ledit agitatio. Et cū pars fuerit posteriōr
lesa ledit memoria et id hec virtutes sūt sensibiles et māles de quibus dīt ibi. Quinq. n. sūt or
dines i virtutibus mālibus pmus est cōtus magni cerebri et est sēt sensibilis qē aīa. 2.a est istiq